

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

26 iunie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Iurie Diaconu,

Judecători – Ion Guzun și Liliana Catan,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, declarat de către avocatul Victor Tatarciuc în numele inculpatului, prin care solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 februarie 2019 în cauza penală, în privința lui

*Pîrău Teodor XXXXX, născut la XXXXX,
domiciliat în XXXXX.*

Termenul examinării cauzei:

Instanța de fond de la 07.09.2017 până la 17.10.2017;

Instanța de apel de la 14.11.2017 până la 08.02.2018;

Instanța de recurs de la 28.05.2018 până la 25.09.2018;

Instanța de apel de la 31.10.2018 până la 13.02.2019;

Instanța de recurs de la 19.04.2019 până la 26.06.2019;

a c o n s t a t a t :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul central din 17 octombrie 2017, Teodor Pîrău a fost recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (2) lit. b) Codul penal și, în baza acestei Legi, cu aplicarea prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală, i-a fost stabilită pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 2 700 unități convenționale.

A fost respinsă ca neîntemeiată solicitarea procurorului privind dispunerea confiscării speciale în conformitate cu art. 106 Codul penal, a sumei de 600 euro din contul inculpatului.

De asemenea, a fost respinsă ca neîntemeiată cererea procurorului cu privire la încasarea din contul inculpatului, a cheltuielilor judiciare.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a constatat că, Teodor Pîrău acționând intenționat și din interes material, în luna octombrie a anului 2016, susținând că împreună cu cet. Anatolie Bulgari are influență asupra angajaților din cadrul DÎT și CCA mun. Chișinău a ÎS „CRIS Regstru”, care în conformitate cu

prevederile art. 123 Cod penal, întrunesc calitățile de persoane publice, în atribuțiile de serviciu ale cărora intră obligația de calificare a conducătorilor auto, de examinare a cunoștințele teoretice și practice în domeniul circulației rutiere în cadrul examenelor pentru obținerea permisului de conducere auto și, respectiv, eliberarea permiselor de conducere auto, în scopul de a-i determina pe aceștia să evalueze pozitiv cunoștințele în cadrul examenelor practice ce urmează să le susțină Cristina Guja și soțul ei, Stanislav Guja, și respectiv să le elibereze permisele de conducere auto solicitate.

Teodor Pîrău personal a pretins, pentru sine și pentru Anatolie Bulgari de la Cristina Guja mijloace bănești ce nu i se cuvin în sumă de 1 200 euro, echivalentul a 26 347 lei.

Astfel, în scopul realizării intențiilor sale criminale, în una din zilele de la sfârșitul lunii octombrie a anului 2016, Teodor Pârău, susținând în continuare că împreună cu Anatolie Bulgari are influență asupra angajaților din cadrul DÎT și CCA mun. Chișinău a ÎS „CRIS Registru”, care urmează să aprecieze cunoștințele teoretice și practice ale cet. Cristina Guja și Stanislav Guja în cadrul examenului pe care urmează să-l susțină ultimii, pentru obținerea permisului de conducere, a pretins și a primit personal de la Cristina Guja, în municipiul Chișinău în preajma DÎT și CCA mun. Chișinău a ÎS „CRIS Registru” situat pe str. Salcîmilor, 28 sectorul Botanica, mun. Chișinău, pentru sine și Anatolie Bulgari suma de 1 200 euro, iar ulterior, la sfârșitul lunii octombrie 2016 a transmis lui Anatolie Bulgari, în mun. Chișinău pe str. Vadul lui Vodă din sectorul Ciocana în preajma unei stații de alimentare PECO din suma de 1 200 euro pe care a primit-o de la Cristina Guja, suma de 600 euro echivalent a 13 173,5 lei, preținși de către ultimul, sub pretextul ca acesta să-i transmită în scopul realizării influenței promise, angajaților DÎT și CCA mun. Chișinău a ÎS „CRIS Registru” pentru ca aceștia să îndeplinească acțiuni în exercitarea funcției sale și în rezultat să evalueze pozitiv cunoștințele în cadrul examenelor practice ce urmează să le susțină Cristina Guja și soțul ei, Stanislav Guja.

În drept prima instanță a calificat acțiunile inculpatului Teodor Pîrău în baza art. 326 alin. (2) lit. b) Cod penal, și anume trafic de influență, *pretinderea, acceptarea și primirea personală de bani, pentru sine sau pentru o altă persoană, de către o persoană care susține că are influență asupra unei persoane publice, pentru a-l face să îndeplinească acțiuni în exercitarea funcției sale, indiferent dacă asemenea acțiuni au fost sau nu săvârșite, acțiuni săvârșite de două persoane.*

3. Sentința primei instanțe a fost atacată cu apel de către procuror, prin care a solicitat casarea parțială a sentinței, în partea ce ține de respingerea aplicării pedepsei complementare în baza art. 65 Cod penal, respingerea încasării cheltuielilor

de judecată în sumă de 2 258 lei și respingerea aplicării confiscării speciale în baza art. 106 Cod penal, dispunând rejudecarea cauzei de către instanța de apel cu pronunțarea unei noi hotărâri în partea respectivă prin care lui Teodor Pîrău să-i fie aplicată pedeapsa complementară în baza art. 65 Cod penal, privarea de dreptul de a ocupa funcții publice în cadrul MAI pe un termen de 3 ani. A confisca de la inculpat suma de 600 euro, cu trecerea forțată și gratuită a mijloacelor bănești nominalizate în folosința și proprietatea statului. A încasa de la Teodor Pîrău în folosul statului cheltuieli judiciare în sumă de 2 258 lei, în legătură cu efectuarea acțiunilor procesuale în cauza penală.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău 08 februarie 2018, apelul declarat de către procuror a fost respins ca fiind nefondat cu menținerea sentinței atacate.

4.1. În motivarea deciziei pronunțate instanța de apel a susținut că prima instanță corect a respins ca fiind neîntemeiate solicitările procurorului, indicând că cumulul de probe administrat în respectiva cauză penală demonstrează veridicitatea soluției.

5. Nefiind de acord cu decizia instanței, procurorul a contestat-o cu recurs ordinar, prin care în temeiurile art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală a solicitat casarea acesteia cu remiterea cauzei la rejudecare.

În motivarea recursului ordinar, procurorul a invocat faptul că pedeapsa stabilită inculpatului sub formă de amendă, fără privarea de dreptul de a ocupa funcții publice, este neîntemeiată și contrară prevederilor legale.

La fel, acuzarea a menționat că, inculpatul la momentul comiterii infracțiunii, activa în funcție de agent operativ BPDS Fulger a MAI, respectiv fiind o persoană care deținea funcție publică. În această ordine de idei, instanța de judecată urma în baza art. 65 Cod penal, să aplice în privința lui Teodor Pîrău pedeapsa complementară obligatorie.

Totodată, procurorul a specificat gravitatea infracțiunii săvârșite care prezintă un pericol însemnat și grav pentru societate, deoarece se manifestă în structurile autorităților statului, a puterii sau serviciilor publice, care discreditează și compromit activitatea acestora.

Mai mult, procurorul a indicat că sunt greșite concluziile instanței de fond și celei de apel, la capitolul individualizării pedepsei stabilite inculpatului, cât și refuzul de a aplica confiscarea specială conform art. 106 Cod penal, aceste concluzii fiind în contradicție cu probatoriul administrat la etapa urmăririi penale și cercetării judiciare, neconforme scopului legii penale și principiului individualizării răspunderii penale și pedepsei penale.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiției din 25 septembrie 2018, recursul declarat de către procuror a fost admis, casată parțial decizia instanței de apel în latura penală (în partea nestabilirii pedepsei complementare) și în partea respingerii aplicării confiscării speciale în baza art. 106 Cod penal, cu remiterea cauzei spre rejudecare.

6.1. În motivarea deciziei instanța de recurs ordinar a conchis că, că lipsește o argumentare convingătoare, care să ducă la respingerea argumentelor invocate în recursul procurorului, și anume că instanțele de fond la stabilirea pedepsei nu au luat în considerație faptul că inculpatul la momentul comiterii infracțiunii activa în funcția de agent operativ BPDS Fulger al MAI, funcție care face parte din categoria funcțiilor publice.

Astfel, instanța de recurs a menționat că, instanțele de fond nu au ținut cont de faptul că inculpatul, fiind o persoană publică, a comis o infracțiune în timpul îndeplinirii obligațiilor de serviciu și anume că acesta a manifestat un scop de cupiditate, cel de a intra în posesia unei recompense ce nu i se cuvine, pentru a determina alte persoane publice din cadrul DÎT CCA mun. Chișinău să îndeplinească acțiuni în exercitarea funcțiilor sale.

Totodată, instanța de recurs ordinar a accentuat că, instanțele de fond au ignorat caracterul infracțiunii comise de către inculpatul Teodor Pîrău, care a acționat în relațiile cu Cristina Guja, utilizând autoritatea funcției deținute – agent operativ BPDS Fulger al MAI, or, în acest caz se impune necesitatea expunerii convingătoare și justificate în privința aplicării față de inculpatul, a pedepsei complementare, și anume - privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita anumite activități, în baza art.65 Cod penal, urmând să se țină cont că, pentru a atinge scopul legii penale, pedeapsa trebuie fie într-o măsură suficientă pentru a asigura restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și din partea altor persoane.

De asemenea, instanța de recurs a conchis că, instanțele de fond nu au apreciat în deplină măsură faptul că procurorul a solicitat la etapele anterioare de judecare a cauzei, confiscarea sumei de 600 Euro din contul inculpatului Teodor Pîrău, în baza art. 106 alin. (2) lit. a) Cod penal și au concluzionat că restituirea sumei de 600 euro lui Cristina Guja, este temei indubitabil pentru a respinge confiscarea specială, potrivit art.106 Cod penal, însă inculpatul trebuia să restituie suma întreagă primită, în valoare totală de 1 200 euro.

Instanța de recurs ordinar a subliniat că, la rejudecarea cauzei penale, instanța de apel urmează să se pronunțe la modul convenit și în strictă conformitate cu

prevederile legii procesual-penale asupra tuturor motivelor invocate în apelul și recursul procurorului, în strictă conformitate cu cerințele legii, să le dea apreciere cuvenită, să-și argumenteze clar concluziile sale în decizia adoptată, să elucideze toate erorile admise în motivarea soluției adoptate și să adopte o hotărâre legală și întemeiată.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 februarie 2019, apelul declarat de către procuror a fost admis, casată parțial sentința, în partea care se referă la pedeapsa complementară și confiscare, cu pronunțarea, în această parte, a unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță după cum urmează:

Lui Teodor Pîrău, condamnat la amendă în mărime de 2 700 unități convenționale pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (2) lit. b) Codul penal, i se stabilește pedeapsa complimentară cu privarea de dreptul de a ocupa funcții publice în cadrul Ministerului Afacerile Interne pe un termen de 3 ani.

Se dispune confiscarea de la Teodor Pîrău a sumei de 600 euro, cu trecerea forțată și gratuită a mijloacelor bănești nominalizate în proprietatea statului.

7.1. În motivarea deciziei instanța de apel a menționat că, vinovăția și pedeapsa principală stabilită inculpatului a fost verificată de către instanța de recurs, fiind emisă și decizia Curții Supreme de Justiție nr.1ra-1236/2018 din 25 septembrie 2018. Instanța de apel a subliniat că, concluziile referitor la pedeapsa din prezenta decizie și din decizia instanței de recurs (*care este o decizie irevocabilă și constituie autoritatea lucrului judecat*) sunt similare.

Astfel, instanța de apel a reținut că, deși la articolul incriminat inculpatului nu este prevăzută aplicarea pedepsei complementare în mod obligatoriu, totuși instanța de judecată, în procesul de individualizare a pedepsei, este în drept să aplice persoanei recunoscute vinovate și pedeapsa complementară, dacă va considera că scopul pedepsei va fi atins prin aplicarea și a unei pedepse complementare. Dispozițiile art.65 Cod penal, prevăd că privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate constă în interzicerea de a ocupa o funcție sau de a exercita o activitate de natura aceleia de care s-a folosit condamnatul la săvârșirea infracțiunii.

Astfel, în speța dată, sunt aplicabile prevederile art. 65 alin. (3) Cod penal, conform cărora poate fi aplicată pedeapsa complementară și în cazurile când nu este prevăzută în calitate de pedeapsă pentru infracțiunile din Partea specială a prezentului cod, dacă, ținând cont de caracterul infracțiunii săvârșite de cel vinovat în timpul îndeplinirii obligațiilor de serviciu sau în timpul exercitării unei anumite

activități, instanța de judecată va considera imposibilă păstrarea de către acesta a dreptului de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate.

În acest sens, instanța de apel a conchis că, la momentul comiterii infracțiunii, inculpatul activa în funcția de agent operativ BPDS Fulger al MAI, funcție care face parte din categoria funcțiilor publice. Potrivit Legii cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public nr.158-XVI, persoana publică este obligată să respecte Constituția, legislația în vigoare, precum și tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte; să respecte cu strictețe drepturile și libertățile cetățenilor; să fie loial autorității publice în care activează; să îndeplinească cu responsabilitate, obiectivitate și promptitudine, în spirit de inițiativă și colegialitate toate atribuțiile de serviciu; să păstreze, în conformitate cu legea, secretul de stat, precum și confidențialitatea în legătură cu faptele, informațiile sau documentele de care ia cunoștință în exercițiul funcției publice, cu excepția informațiilor considerate de interes public; să respecte normele de conduită profesională prevăzute de lege. În speța dată, astfel prima instanță nu a ținut cont de faptul că inculpatul, fiind o persoană publică, a comis o infracțiune în timpul îndeplinirii obligațiilor de serviciu și anume că acesta a manifestat un scop de cupiditate, cel de a intra în posesia unei recompense ce nu i se cuvine, pentru a determina alte persoane publice din cadrul DÎT CCA mun. Chișinău să îndeplinească acțiuni în exercitarea funcțiilor sale.

Totodată, instanța de apel a menționat că, prima instanță a ignorat caracterul infracțiunii comise de către inculpatul Teodor Pîrău, care a acționat în relațiile cu Cristina Guja, utilizând autoritatea funcției deținute - agent operativ BPDS Fulger al MAI, astfel „gravitatea infracțiunii săvârșite” la individualizarea pedepsei trebuie de înțeles în sensul că aceste infracțiuni, comparativ cu alte categorii de infracțiuni, reprezintă un pericol mai însemnat și deosebit de grav pentru societate, deoarece se manifestă în structurile autoritățile statului, a puterii sau serviciilor publice, care discreditează și compromit activitatea acestora, în cazul dat autoritatea organelor Ministerului Afacerilor Interne.

Prin urmare, instanța de apel a constatat că, în circumstanțele reținute, se impune necesitatea expunerii convingătoare și justificate în privința aplicării față de inculpatul Teodor Pîrău, a pedepsei complementare, și anume - privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita anumite activități, în baza art. 65 Cod penal, urmând să se țină cont că, pentru a atinge scopul legii penale, pedeapsa trebuie fie într-o măsură suficientă pentru a asigura restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și din partea altor persoane.

Conform art. 106 Cod penal, confiscarea specială constă în trecerea, forțată și gratuită, în proprietatea statului a bunurilor indicate la alin. (2). În cazul în care aceste bunuri nu mai există, nu pot fi găsite sau nu pot fi recuperate, se confiscă contravaloarea acestora. Sunt supuse confiscării speciale bunurile (inclusiv valorile valutare): a) utilizate sau destinate pentru săvârșirea unei infracțiuni; b) rezultate din infracțiuni, precum și orice venituri din valorificarea acestor bunuri; c) date pentru a determina săvârșirea unei infracțiuni sau pentru a-l răsplăti pe infractor; e) deținute contrar dispozițiilor legale; f) convertite sau transformate, parțial sau integral, din bunurile rezultate din infracțiuni și din veniturile de la aceste bunuri; g) care constituie obiectul infracțiunilor de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului. Dacă bunurile rezultate din infracțiuni și veniturile de la aceste bunuri au fost comasate cu bunurile dobândite legal, se confiscă acea parte din bunuri sau contravaloarea acestora care corespunde valorii bunurilor rezultate din infracțiuni și a veniturilor de la aceste bunuri. Dacă bunurile menționate la alin. (2) lit. a) și b) aparțin sau au fost transferate oneros unei persoane care nu știa și nici nu trebuia să știe despre scopul utilizării sau originea bunurilor, se confiscă contravaloarea acestora. Dacă bunurile respective au fost transferate cu titlu gratuit unei persoane care nu știa și nici nu trebuia să știe despre scopul utilizării sau originea acestora, bunurile se confiscă. Confiscarea specială se poate aplica chiar dacă făptuitorului nu i se stabilește o pedeapsă penală. Confiscarea specială nu se aplică în cazul infracțiunilor săvârșite prin intermediul unui organ de presă sau al oricărui alt mijloc de informare în masa.

Confiscarea specială este o măsură de siguranță de drept penal cu caracter patrimonial care constă în trecerea în patrimoniul statului a unor bunuri sau valori care au servit la săvârșirea faptei penale sau au rezultat din săvârșirea acesteia, ori sunt deținute contrar legii. Ea se face în scopul excluderii pericolului de a fi săvârșite noi fapte penale. Pentru a aplica confiscarea specială, este necesar a constata că: a) făptuitorul a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală indiferent dacă el a fost pedepsit penal sau absolvit de răspunderea penală în condițiile legii (în cazul minorilor, persoanelor incapabile etc.); b) făptuitorul a utilizat obiecte, lucruri pentru săvârșirea infracțiunii (unelte, mecanisme, mașini, nave acvatice, arme etc.) care aparțin lui sau complicilor la infracțiune; c) făptuitorul a dobândit produse, bunuri prin fapta penală săvârșită, realizând latura obiectivă a infracțiunii.

La caz, instanța de apel a conchis că sunt întrunite toate condițiile pentru dispunerea confiscării sumei bănești în mărime de 600 euro.

8. Împotriva deciziei declară recurs ordinar avocatul Victor Tatarciuc în numele inculpatului, prin care în temeiurile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, solicită casarea deciziei atacate cu menținerea sentinței.

În motivarea recursului declarat, apărătorul susține că, instanța de apel eronat a aplicat confiscarea specială față de inculpat, or, ultimul a achitat 600 de euro părții vătămate.

De asemenea, recurentul remarcă că recursul procurorului a fost greșit admis, or, acesta este tardiv, deoarece procurorul a omis termenul de 30 de zile.

În rest, avocatul susține dezacordul cu aprecierea probelor administrate în respectiva cauză penală.

9. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei și ținând cont de opinia procurorului expusă în referință, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat, or, în vederea acestei soluții se expun următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sunt vădit neîntemeiate.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs ordinar examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate și argumentate de recurent.

Autorul recursului invocă prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, potrivit cărora hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub aceste aspecte, Colegiul penal reține că temeiurile invocate de către recurent nu s-au confirmat în urma cercetării materialelor cauzei, invocând în acest context următoarele.

Cu referire la temeiul invocat de către recurent precum că „instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel”, Colegiul penal menționează că este unul declarativ, deoarece din materialele cauzei și textul deciziei atacate rezultă că, pentru pronunțarea deciziei, instanța de apel și-a motivat corect soluția bazându-se pe cumulul de probe administrat la cauza penală, examinate și cercetate în prima instanță, cercetate suplimentar și verificate în instanța de apel,

apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură. Temeiuri de a pune la îndoială legalitatea și veridicitatea acestor probe și argumente nu s-au stabilit în instanța de recurs.

Prin urmare, Colegiul penal conchide că, instanța de apel s-a expus argumentat și corect asupra motivelor relevante din cerere de apel și pentru a evita repetări inutile, instanța de recurs acceptă și însușește aceste argumente, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37 al hotărârii sale în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art. 6§1 din CEDO, obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument, cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Cu referire la temeiul invocat de către apărător precum că, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara eroarea de drept comisă de instanțele de fond ori de apel, atunci când instanța de apel a aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, temei prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 10 Cod de procedură penală, instanța de recurs remarcă că, recurentul declarativ indică acest temei, fără a-și întemeia poziția în raport cu prevederile legale și situația de fapt și de drept în speța respectivă.

Subsecvent, instanța de recurs susține că, pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată corect, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, potrivit art. 61 Cod penal, și să fie în strictă conformitate cu dispozițiile Părții speciale a Codului penal, ținându-se cont de limitele fixate în sancțiunea infracțiunii incriminate.

Totodată, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizate în așa fel, încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de lege.

Așadar, Colegiul penal statuează că, instanța de apel corect a stabilit pedeapsa inculpatului, conducându-se de principiul individualizării pedepsei (art. 7 Cod penal) în coroborare cu criteriile generale de individualizare a pedepsei, art. 75 alin. (1) Cod penal.

Mai mult, instanța de recurs respinge ca neîntemeiat argumentul recurentului precum că, instanța de apel eronat a aplicat confiscarea specială față de inculpat, or, instanța de apel argumentat și întemeiat a dat răspuns acestui argument, iar instanța

de recurs și-o însușește pe deplin și a cărei reluare nu se mai impune (pct. 4.1. din prezenta decizie).

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei).

De asemenea, Colegiul penal respinge ca fiind nefondate alegațiile avocatului care susține că instanța de recurs a eronat admis recursul procurorului, deoarece acesta a omis termenul de 30 zile. Astfel, Colegiul penal constată că, procurorul a declarat recurs ordinar în termen, or, decizia instanței de apel din 13 februarie 2018, a fost pronunțată integral la 13 martie 2019 (f.d. 167, vol. II), iar procurorul declară recurs ordinar la 10 aprilie 2019 (f.d. 172-177, vol. II).

În acest context, Colegiul penal remarcă că, decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 februarie 2019, putea fi supusă recursului ordinar la Curtea Supremă de Justiție în termen de 30 de zile din momentul pronunțării deciziei motivate, adică din 13 aprilie 2019. Acest fapt fiind indicat și în dispozitivul deciziei (f.d. 164, vol. I).

Cu referire la dezacordul cu aprecierea probelor de către instanța de apel, Colegiul penal reamintește că, la această etapă nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, or, aceasta fiind atributul exclusiv al instanțelor de fond.

Prin urmare, Colegiul penal statuează că, temeiurile invocate de către recurent prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, nu s-au confirmat în cauza dată, iar decizia atacată este legală și întemeiată, ceea ce impune soluția inadmisibilității recursului ordinar depus de către avocatul Victor Tatarciu, ca fiind vădit neîntemeiat.

10. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

d e c i d e :

inadmisibilitatea recursului ordinar, declarat de către avocatul Victor Tatarciuc în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel

Chișinău din 13 februarie 2019, în cauza penală în privința lui *Pîrău Teodor XXXXX*,
ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la *18 iulie 2019*.

Președinte:

Iurie Diaconu

Judecători:

Ion Guzun

Liliana Catan